

Чавдаря. Че какво има да не вѣрваш! (Като тупа торбичката). Туй, злато ли е или шег! Гергина. Цѣлъ свѣтъ да дойде и ми каже,

че е злато. . . Изъ златенъ улей да сж текли — щомъ ти го каза тоя твой Стойчо — азъ не вѣрвамъ.

— (Самодоволень). На жена можешъ да ѝ вземешъ, но да ѝ дадешъ — никога. (Смѣе се).

— Смѣешъ се, ала на себе си, май, се смѣешъ!

— Я, по-тихо да не го разбудимъ, че цѣла нощъ не сме спали. Нека я развѣржа, да свѣтнатъ предъ очитъ ти — ще престанешъ да се съмнявашъ.

— Само, че не всичко що лъщи е злато.

— Та вчерашенъ ли съмъ, че щѣ ме измами!

— Дано! Но да бѣше ме послушалъ, беки. . .

— Жена въ хилядата едно бива да се послушва.

— Ако смѣтнѣмъ дето не си ме послушвалъ, този ще е хилядниятъ пѣтъ.

— Приказвай си.

— Само да не бжде късно!

— Чудна си, жена! И защо да се съмнявамъ! Размисли, де! Човѣка дойде тукъ. Нито го знамъ, нито го познавамъ. Личи си, по носията, че е загорецъ, Заприказвахме се; почерпихме се. Виното развѣрзва языка на хората. . . Тогазъ той ме запита на ухо: има ли тѣдѣва мѣсто „Черковището“. Запита ме за стубела. . . Е, виждамъ го не ги знае човѣка. А му е казано. Тогазъ ме пита: срещу Стубела имало ли е Кавакъ: . . Е, той мисли, да не е отсѣченъ. А ти знаешъ Кавака, стария Кавакъ. Казвамъ му. Той се замисли. . .

— Подиря?

— Азъ пакъ почерпихъ. Зеръ виждамъ го, че не е дошелъ току тѣй. Пийнахме. Па му думамъ: